

CEAUȘESCU A FOST CAMPIONUL BĂILOR DE MULȚIME

Putem acum conchide că Nicolae Ceaușescu și-a particularizat managementul politic și prin vizitele de lucru. Băile de mulțime - într-o uzuală și actuală sintagmă jurnalistică - erau și sunt ca sângele pentru vampir. Din sânge își ia puterea nefastă, prin el se păstrează nemuritor. Prin astfel de malefice îmbrățișări s-au alimentat și relațiile tiranilor moderni cu mulțimea. Serioase ziare occidentale au scris despre „Ceaușescu-Dracula” că se revigora prin cure de transfuzii cu sânge de nou-născut. Într-adevăr, în epoca sa, Ceaușescu a fost campionul european al băilor de mulțime. Cum reușea performanța?

Magistrul Hrușciiov

Ar fi prea simplu să pui semnul echivalenței între Stalin și Ceaușescu. În discursul oficial ori prin „stil și metode de muncă” (cum îi zicea managementului politic pe-atunci) deosebirile dintre ei sunt profunde.

În plenitudinea regimului, Stalin păstrase un interval de 13 ani între două congrese ale partidului (1939 și 1952). Se adresa rar mulțimii, nu vizita ogoare, fabrici și uzine, nici nu călătorea în străinătate. Din absolutul puterii, evita contactul direct cu mulțimea. Cei care l-au cunoscut din aproape au relatat în memoriile consultate de istoricul Simon Sebag Montefiore prima și ultima ieșire a lui Stalin în popor. Într-o seară din aprilie 1935, la aniversarea doiciei fiicei sale, încălzit de petrecere, vruse să vadă metroul. Fără gărzi, mesenii au coborât în cea mai apropiată stație. Au încercat scările mecanice, și-au cumpărat bilete și au urcat în vagon. Recunoscut de călători, Stalin s-a lăsat ovaționat și îmbrățișat. A fost singura sa reacție pozitivă la delirul mulțimii. În ultima-i călătorie - cu trenul special, în concediul din 1951, spre ținuturile natale - a fost exasperat de cei veniți în gări să-l aclame. În vila sa de odihnă, bătrânul tiran răsoia zărele, oftând plictisit: „Toți vorbesc de mine ca despre un mare geniu și om de stat, iar eu n-am cu cine bea o cană de ceai”.

În demonstrația rupturii radicale de cultul personalității și despotismul guvernării lui Stalin, Hrușciiov (1953-1964) insinua simbioza

În timpul vizitelor de lucru ale lui Nicolae Ceaușescu, activiștii de Partid mobilizau un impresionant arsenal de „oameni ai muncii” FOTO: Arhivele Naționale

dintre partid și popor cu prezența sa în mulțime. Din spusele lui Alexandru Bărlădeanu, de la Hrușciiov luase Ceaușescu exemplul vizitelor în țară și în străinătate, „măncărimea organizatorică” a rotirii cadrelor, modelul orașelor agro-industriale, interesul pentru industria chimică și mecanică, obligația cetățenilor la „părți sociale” și încă altele. În conștiința publică au pătruns însă lent majoritatea acestor inovații politice. Călătoriile în afara blocului estic și vizitele pe ogoare și în uzine au fost, în schimb, imediat percepute ca schimbări radicale.

Pe cele mai înalte culmi

Poate că lansând linia coexistenței pașnice cu capitalismul și renovând teoriile democrației socialiste, sovieticii se inspiraseră și din campaniile electorale americane. Candidatul se deplasează în turnee, ține discursuri cu promisiuni, strânge mâini și se bate pe umeri cu cetățeanul de rând - face băi de mulțime. Simpatizanții îl declară doleanțele și adeziunea. Câteodată dau și spectacole. Exceptându-l pe liderul comunist, pentru ceilalți „aleși ai poporului” era interzis „fes-

tivismul”. În monolitul partidului, „expresia” speranței mulțimii era conducătorul. Doar lui i se încredințau succesele, angajamentele și „neîmplinirile” tuturor. Părinte, strateg și erou al națiunii, singur el comanda, sfătuia, pedepsea, indica, gratula. Iar Ceaușescu a ridicat, pe cele mai înalte culmi - cum îi plăcea lui să spună - acest tip de contact și formă de putere. În chiar ultimul an de viață, septuagenarul făcea lunar pe puțin două vizite de lucru. Prin vizitele în străinătate și-a compus și întregiut imaginea de politician de anvergură planetară.

(Continuare în pag. a II-a)

Cruciadele grâului

Disponem astăzi de documente de arhivă ce confirmă pregătirile amănunțite pentru călătoriile lui Ceaușescu prin țară. Deducem din ele că vizitele în orașele reședință de județ, cu mari obiective industriale, aveau regii și programe deosebite de al celor din campania agricolă. În ultimii ani, se spune, evita vizitele în Transilvania căci „traseul” nu era atât de „emoționant” ca în sudul țării. Programul lui avea altă structură când era însoțit și de Elena Ceaușescu.

Spre exemplu, miercuri 23 septembrie 1987, Nicolae și Elena Ceaușescu făcuseră o vizită în județul Galați cu următorul program:

Ora 8:00 - Deplasarea cu elicopterul și aterizare la Combinatul siderurgic Galați

Ora 9:00 - 9:15 - Ceremonia primirii oficiale

Ora 9:15 - 10:30 - Vizitarea Combinatului

Ora 10:30 - 11:30 - Ședința Consiliului oamenilor muncii de la Combinatul Siderurgic Galați

Ora 11:30 - 11:40 - Deplasarea cu elicopterul la șantierul Naval Galați

Ora 11:40 - 12:20 - Se vizitează: linia de asamblare și sudare secția plane; docul uscat (petroliere de 35 mii tone DW); cala de montaj (nave de 15.000 DW).

Ora 12:20 - 13:00 - Ședința Consiliului oamenilor muncii de la șantierul naval Galați

Ora 13:15 - Timp de masă și odihnă
Ora 15:30 - Ședința Biroului Comitetului județean de partid Galați
Ora 17:30 - Aduarea populară
Deplasarea cu elicopterul la București.

În același an, 1987, joi, 25 iunie, Nicolae Ceaușescu a vizitat - fără

consoartă - unități agricole din patru județe după următorul itinerariu:

- Județul Giurgiu: CAP Hotarele și IAS Mihăilești;

- Județul Teleorman: CAP Purani și CAP Furculești

- Județul Olt: CAP Corabia și IAS Obârșia;

- Județul Dolj: CAP Drânc și CAP Găliciua.

A tinut, prin urmare, opt cuvântări. Căci întâlnirile, la fața locului, cu oamenii muncii conțineau neaparat „dialogul”: în formula lor minimală, Ceaușescu ținea un discurs iar ascultătorii răspundeau cu aplauze. Iar după, același tip de discurs pe care-l tinuse și la primul CAP vizitat și la ultimul din acea zi, și la Congresul al IX-lea și la al XIV-lea.

După moartea lui Ceaușescu, Dumitru Popescu, ideologul lui în primii ani de putere, a relatat despre refuzul vorbitorului de a-și adevca tematica și stilul la auditoriu.

„Nu-l obliga nimeni să țină toată ziua cuvântări, a scris Popescu. Nu-l deranja faptul că spiciurile lui semănau ca două picături de apă (...) Dar de ce această constanță a fondului de idei? Odată am avut cu el o discuție pe această temă și îngrijorările mele l-au uimit (...) A replicat: Dar de ce te deranjează asta pe tine? E firesc! Noi n-avem două politici. Avem una singură.”

Conform documentelor din arhiva Căminului CC al PCR, ziua următoare (26 iunie 1987), în loc să se odihnească - cum te-ai fi așteptat -, Ceaușescu a urcat iarăși în elicopter pe ruta Băneasa - Fundulea - Gurbănești - Grivița - Movila - Băneasa.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

12 AUGUST

Poate toate ideile menționate ieri (pe lângă o discretă punere în gardă și prevenire față de dezamăgirile ce pot izori din iubirile noastre efemere - prost gestionate și prost ierarhizate în scara valorilor) voia să mi le sugereze și tata, într-o zi, când în torcându-ne dintr-o plimbare, mi-a arătat un flutur superb, căzut în curte. Era mort. L-a așezat cu grijă în palmă. Aripile larg deschise erau de un cărămiziu aprins, ornate cu arabescuri mai întinse decât pe punc-

tuiele albe ici-acolo. Apoi mi-a întins, spunându-mi: „Acesta este mirele tău”. M-am uilit tulburată și totodată dezamăgita la tata. Aveam vârsta iubirii... a iubirii valoric absolutizate, dincolo de care nu mai există nimic... La cei optsprezece ani ai mei, fără să știu, optasem deja de mult fără să știu pentru ordinea lumescului tangibil, cu toate că bunii mei dascăli spirituali se străduiseră să mă învețe altceva. „Toate iubirile - mi-a tradus tata în continuare - sunt fragile, sunt trădătoare.” (Vorbea, desigur, de iubirile lămurite, profane, mereu infometate de fericire). „Numai iubirea de frumos nu trădează. Acest flutur e frumosul. E mirele pe care îl-ți dăruiesc.”

SALA DE LECTURĂ

JURNALUL ZILEI

La Belgrad au avut loc discuții la nivelul ministerelor de Externe între diplomații români și iugoslavi. Principala temă a fost conservarea relațiilor de bună vecinătate. Unitățile agricole ale țării au primit indicații pentru pregătirea recoltei de grâu din anul următor. Ca de obicei, planul trebuia depășit, pentru preamărirea „noii revoluții agrare”. Remorcherul Poarta Albă a salvat de la naufragiu un iaht aparținând Marinei sovietice.

Relații de bună vecinătate cu Iugoslavia

La Belgrad au avut loc consultări între conducerea ministerelor Afacerilor Externe din România și Iugoslavia.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN BANCOTECA „EPOCI DE AUR”

Umbra „Scaunului II”

S-a discutat îndelung despre locul pe care îl ocupa în ritualul propagandistic al „Epocii de Aur” alegerea modului de adresare al celor chemați să ia cuvântul, cu felurite prilejuri, în fața cuplului prezidențial. Dincolo de termenii folosiți, de recitatorii clișeeelor propagandistice brevetate - „genial cititor și conducător al României moderne”, „mult stimat și iubit”, „eminent om politic și savant de largă recunoaștere internațională” ș.a.m.d., mai exista și o anumită gestică pe care trebuia să o respecte fiecare „cuvântător”. (Acesta era numele de cod al celor care luau cuvântul la reuniunile de partid și de stat.) Cuvântătorul trebuia să privească direct spre „Tovarășul” sau spre „Tovarășă” atunci când „dădea glas sentimentelor de profundă dragoste, aleasă prețuire și înflăcărată recunoștință”, mișcare scenică pe care o executa de două ori: prima oară la începutul cuvântului, a doua oară, la sfârșit - adică atunci când exprima angaja-

mentul ferm, de a face totul, de a nu precupeți nici un efort pentru înfăptuirea exemplară a sarcinilor!”

S-a întâmplat însă ca, la o reuniune prezidată de însăși, Tovarășă academician doctor inginer”, titulara Cabinetului II, să fie nevoită - firește, din cauza unor importante treburi pe linie de partid și de stat! - să părăsească prezidiul. În consecință, scaunul pe care îl ocupa avea să rămână liber. Atenție, vă rog, am scris „scaunul”, nu „postul”!

Numai că „vorbitorii”, care aveau scris pe foaia de hârtie sloganul imuabil: „Mult stimată Tovarășă Elena Ceaușescu” nu se încumetau, în rușul capului, să sară peste el. Un malițios ar fi putut spune că umbra Cabinetului II plutea atotstăpânitoare peste prezidiu și peste sală. Dar numai de asemenea spirite de glumă nu ardea cuiva...

În consecință, fiecare vorbitor urca la tribună, se inclina respectuos - către scaunul gol!!! - și rostea formula magică: „Mult stimată și iubită tovarășă academician

doctor inginer”. Un vorbitor, doi vorbitori, trei vorbitori și așa mai departe, toți executau, fără greș, același aberant „balet mecanic”. Fiecare în parte și toți laolaltă, confirmând, fie și fără voia lor, că ne aflăm în țara natală a celui care a scris piesa „Scaunele”, genialul Eugen Ionescu!

Până când - mai bine mai târziu decât niciodată! - un vorbitor, om luminat și cu personalitate bine croită, a tăiat, dintr-o singură mișcare, nodul gordian. Adică, s-a urcat la tribună, a privit spre sală și a trecut direct la rându-l din cuvântare: „Stimate tovarășe și stimată tovarășă”. Sală a răsuflat ușurată. Momentul critic fusese depășit. Nu pentru multă vreme însă, întrucât, la scurtă vreme după asta, „Tovarășă” a revenit la tribună, iar ritualul temenelor s-a reluat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Culmea, chiar că nu se întâmplase mai nimic!

Șerban CIONOFF

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Șmecheriile țiganului

Gabriel Mantu avea 20 de ani în 1989 și abia ce terminase armata. „Locuiam în Bacău și fusesem încadrat în muncă la fabrica de avioane. Acolo mă împrietenisem foarte bine cu unul dintre colegi, un țigan pe care îl chema Gigi. Era de groază băiatul ăsta și râdeam cu el de orice situație. Chiar și când ne era frică de vreo sancțiune, el tot ne făcea să râdem.

Cu Gigi mergeam și la pescuit pe baltă, la câțiva kilometri de oraș, deși nu aveam permis nici unul dintre noi. Și fugeam de ne sfăraiau călcăiele când veneau milițienii în control. După vreo două amenzi luate pe baltă și urmate de sancțiuni disciplinare la locul de muncă, Gigi a scornit o găselniță ca

să nu mai aibă Miliția ce să ne facă.

Singurul mod în care puteau să-ți dea amendă era dacă te prindeau în flagrant, cu bățul de undiță în mână. Așa că Gigi mi-a zis că de acum înainte o să pescuim fără băț. M-am scărpinat eu în cap gândindu-mă - cum, domne, fără băț? Păi, și ce fac, țin nălonu-n gură? Da? Gigi m-a luat pe malul bălții, a scos din sacoașă două sticle de Pepsi-Cola și a legat nălonul de ele. Le țineam în mână, puteam să rotim nălonul pe ele când trăgea pește, și, cel mai important, nu se mai vedea de la distanță ca bețe de undiță. Iar dacă te trezeai cu vreun control, puteai să scapi repede de orice corp delict.

(Continuare în pag. a II-a)

Vânătorile lui Ceaușescu, așa cum au fost

Aproape contra cronometru, la ora fixată de cei care organizaseră vânătoarea, m-am prezentat la eliportul de lângă o unitate militară, în punctul numit Prislop, pe Valea Ghimbavului.

Cu puțin după ora 15:00, au apărut două elicoptere. Conform uzaței, Ceaușescu se afla în cel care avea să aterizeze la urmă. Și, de regulă, călătoria singur sau însoțit de câinele său, Corbu.

Din nou, ca la orice venire, formalitățile de rigoare... „Bine ați venit! Este timp frumos etc.” Vizibil plictisit de aceste simple și oarecum stereotipe vorbe de întâmpinare, Ceaușescu își privi ceasul și hotărî scurt: - Să mergem! La ce oră apare cerbul?

Grea întrebare... Nimeni n-a răspuns. Cel care hotărâse organizarea vânătorii în acel loc nu se afla la punctul de aterizare, iar eu, care fusesem în dimineața aceleiași zile la Pârăul cu Pietriș, unde aveam să mergem, nu văzusem nimic. Ulterior am aflat că, fără să știu eu, cineva, nu mai are importanță cine, fusese în ajutorul deplasării mele la Pârăul cu Pietriș, unde văzuse un cerb „frumos tare”. Neavând cum să răspund la întrebarea lui Ceaușescu, mi-am făcut de lucru pe lângă mașină, ca și cum n-aș fi auzit nimic.

După câteva clipe, văzând că nu primește răspuns, Ceaușescu s-a urcat în mașină, făcându-mi semn să procedăm la fel. Astfel că aghiotanțul care îi ducea armele, inspectorul general de vânătoare și eu ne-am

urcat pe bancheta din spate. După vreo 15 minute, la capătul unui vechi drum forestier, am coborât și după alte cinci minute parcurse pe o potecă ce serpuia pe curba de nivel am ajuns la punctul cu pricina. Acolo fusese amenajată o banchetă din lemn, cu un acoperiș din șită, pentru o eventuală adăpostire în caz de ploaie, și o stânghie pentru rezemat arma. Nu era deci vorba de un observator înalt, toată instalația aflându-se pe o potecă de pe care se vedea întreg versantul din față, versantul drept al faimosului Pârău cu Pietriș. Așteptarea sosirii cerbului s-a făcut în liniște și a fost zadarnică... Nu a apărut nici un cerb și nu s-a auzit nici măcar un muget. Între orele 16:00 și aproape 18:00, Ceaușescu se plimba pe potecă încocao și încolo, gânditor, cu mâinile la spate, parcă uitând de ce se afla acolo. În acest timp, inspectorul general de vânătoare imi pune întrebare după întrebare referitoare la cerbul pe care îl așteptam. Răspunsul meu se era invariabil: „Nu știu, nu l-am văzut, am fost azi dimineață aici, plecat din Pitești azi noapte, și nu eu am hotărât să se vină aici”. Fusesem destul de tăios, dar merita, măcar pentru a se ști că personalul silvic de teren era cel în măsură să propună sau să decidă locul de vânătoare.

- Și totuși, ce facem? Tonul inspectorului de vânătoare era aproape rugător.

(Continuare în pag. a III-a)

Fundația Academia Civică, Centru Internațional de Studii asupra Comunismului, 2009, p. 71-71

Vânzoleală prin instituții. Dări afară. Iar dosare, iar frământări, iar frică. Probabil va trebui să părăsesc și eu „raul”. Nu cu biciclete! Dar cere până la urmă, imi voi lua și eu una! Și s-o pornesc așa, după neamul meu din Galați! Ce nostim ar fi! Noi doi, veterani, pedalând pe șosele, să ne cunoaștem neamurile și... patria!

Titel Constantinescu, Frica și... alte spaimă, București, Editura Vektor Frunză, 1996, p. 327

(Continuare în pag. a II-a)

VÂNĂTORILE LUI CEAUȘESCU, AȘA CUM AU FOST

(Urmare din pag. 1)

– Și totuși, ce facem? Tonul inspectorului de vânătoare era aproape rugător. Întâmplător, Ceașescu se opri tocmai atunci din gânditoare sale plimbări pe potecă exact în dreptul nostru; surprinzând șoaptele inspectorului general de vânătoare, întrebă, parcă trezită dintr-un somn hipnotic:

– Ce este? Ce s-a întâmplat? Ce tot şușotiți acolo?

Se pare că inspectorul a avut o inspirație, deoarece a răspuns imediat.

– Raportez că mă sfătuiau cu Georgescu, unde am putea să mai mergem de aici! Ceașescu și-a privit ceasul și a rostit așa ca pentru sine:

– Unde să mai mergem? E aproape ora șase!

Nu știu ce m-a îndemnat, dar am vorbit astfel:

– Dacă sunteți de acord, dacă aprobați, ne întoarcem la elicopter, asta înseamnă în mers mai repede 15 minute. Cu elicopterul se mai consumă 10 minute până la păstrăvăria Cândești și de aici încă 10 minute cu mașina. În total, 35 de minute până la Berca. Avem acolo tehnicianul de vânătoare care...

Bine! Să-i dăm drumul!

Totul s-a derulat conform previziunilor. Când am ajuns la Berca, tehnicianul ne aștepta pe un drum proaspăt amenajat de un bulldozer, la vreo 100 de metri de coama dealului pe care se afla un mic platou. Am oprit mașina acolo și după ce am ajuns pe coama cu platou, în valea din fața noastră boncâneau patru cerbi. Boncâneau îndârjiți, dar cam departe. Nu se mai punea problema alegerii trofeelor, care de fapt nici nu prea se vedeau. Ceașescu și-a rezezat arma – una dintre armele aduse, cea reglată pentru 300 m – și a tras. Deoarece cerbul se afla la mai bine de 400 m, presupun că Ceașescu a aplicat o corecție de tir, căci, aproape de necrezut, a lovit cerbul.

– L-ați, „luat”, tovarășe președinte, spuse aghiotantul.

– Așa e, l-ați, „luat!”, întări Neagoe, care sosise între timp cu altă mașină.

A tras apoi în al doilea cerb, apoi în al treilea, apoi în al patrulea. Toți la distanță mare. Deși ultimii trei nu „marcaseră focul”, nu dădeau semne că ar fi fost atinși de glonț, generalul și aghiotantul de serviciu exclamau bucuroși după fiecare foc de armă:

– L-ați luat și pe acesta! Uitați-vă cum schioapătă! Nu știu cât de convins era Ceașescu de faptul că îi lovise pe toți patru, dar nici nu l-a contrazis.

Pentru liderii „țărilor prietene”, Nicolae Ceașescu organiza impozante partide de vânătoare

FOTO: Arhivele Naționale

– Cred că ar trebui găsiți..., a spus el cam cu jumătate de gură. Generalul a chemat elicopterul de lângă păstrăvărie la platou de pe culmea pe care ne aflam. Din acel punct în depărtare, la zeci de kilometri se vedea flacăra Combinatului Petrochimic din Pitești.

Se inserase... Înainte de a se urca, de această dată, în același elicopter cu Ceașescu, generalul mi-a spus ceva de care îmi vine și acum să răd.

– Ai auzit ce-a spus tovarășul președinte! Cerbi să fie găsiți! Măine dimineață să-mi raportezi că i-ai găsit! Ai înțeles?

O enormitate ca asta l-ar fi făcut pe oricare cel puțin să rădă... Cum să găsești de la 19:00 până a doua zi la 7:00, deci în 12 ore de întuneric, patru cerbi, din care numai unul rănit, în imensitatea muntelui? Dar n-a răș nimeni, iar Ceașescu părea că împărtășește convingerea

generalului. O clipă am vrut să ripostez și să spun că așa ceva era absolut imposibil. Am tăcut însă.

A doua sau a treia zi, o „flotilă” de corbi a descoperit cerbul care fusese rănit. De ceilalți, nici vorbă.

Mitică Georgescu, Vânătorile lui Ceașescu, așa cum au fost, București, Editura Corint, 2003

RADIOGRAFII CULINARE

Plăcinta sărăciei

Pierdută total în atmosfera de bucătărie a rețetelor, am sărit ca arsă când a sunat telefonul.

O colegă, Geta, m-a sunat ca să-mi spună, cu plânsul în gât, că vine pe la ei cumnatul, doar pentru câteva ore, și n-are aproape nimic de mâncare. „Cum să-i dau mâncare de cartofi? N-a mai fost pe la noi de cinci ani și eu îi dau mâncare de cartofi? Nici nu știu ce să fac. Îmi vine să mor de supărare!”, se tânguia ea. O întreb cu ce pot să o ajut și începe a-mi turui despre ceva ce am adus eu cu mulți ani în urmă, la o zi a mea. Draci! Nici nu-mi aminteam! O întreb când vine cumnatul și-mi zice că poimăine. OK! Peste noapte inventez eu ceva care se poate schimba „peici, pe colo, și anume în punctele... esențiale”. Na, că l-am băgat pe Nea Iancu în bucătărie!

A doua zi, mă duc la ea și o pun să-mi arate tot ce are prin cămară și frigider. Erau multe de folosit. Am trimis-o să cumpere patru pâini. Apoi am tăiat solzișori șase cepe mari și două căpățâni de usturoi.

Am tăiat felii, groase de un deget, pâinea și am pus-o să o ungă cu margarină (avea Ramal), pentru că tot nu pricepea nimic și stătea degeaba. A curățat și patru morcovi și i-a dat pe răzătoarea mică. Am făcut o supă concentrată din Delik'at. Am luat o punguță cu spanac din congelator, l-am pus la crătită cu puțin ulei și supă, până s-a fiert și l-am dat la răcit. Am pus la fiert o cană cu orez, în puțin ulei și supă, apoi l-am dat deoparte. Pentru că avea cinci ouă, i le-am spart pe toate într-un castron și le-am bătut în dușmănie. Apoi le-am pus într-o tigaie și le-am făcut „omletă creată”, adică am amestecat puțin cu furculița, cât să se încrețească. Am tăiat felioare subțiri o bucată de costiță afumată și am prăjit-o, apoi am dat-o deoparte. Am pus la înăbușit ceapa și morcovul, în grăsimea de la costiță și când a fost gata am pus-o la răcit. Am tăiat cubulețe trei gogosari acri, am ras o bucată de brânză telemea și o bucată de cașcaval (era făcut în casă), pe care le-am pus în castronele. Am tocat fin o legătură de mărar și una de pătrunjel. E, țin toate ingredientele pregătite ne-am apucat de montat în tava unsă cu puțin ulei felile de pâine, cu partea dată cu margarină în jos.

Pe o felie de pâine am pus o lingură de spanac, peste el am pus puțină ceapă, apoi puțin ou, câteva felii de usturoi și cașcaval. Pe altă felie, vecină, am pus o lingură de orez, peste care am pus puțină ceapă, apoi ou, apoi solzi de costiță, felii de usturoi, cubulețe de gogosari și brânză rasă. Uite așa am făcut o tavă plină, pe care am dat-o la cuptor pentru 30 de minute. Am pregătit și cealaltă tavă până s-a copt prima. În bucătărie începuse să miroasă înnebunitor! Am scos prima tavă. Felile se înfrățiseră și arătau ca o plăcintă în pătrățele. Am pus rapid peste ele sos picanț, roșu și iute foc, făcut de mine, adus anume, apoi am presărat un nor fin de verdeață. Arătau bestial și miroseau divin. După ce s-au răcit ușor, am început să le scot din tavă și le-am așezat pe platouri. Am făcut trei tăvi din toată compoziția pregătită. Geta mea era în extaz! l-am zis că a doua zi trebuie să le pună la încălzit, pentru că sunt foarte bune căldute, dar nici reci n-au cusur.

Ca să ne odihnim, mi-a pregătit o cafea și a început a mă iscodi. l-am dat o mulțime de rețete auzite pe la cozi, de la colege, din cele de la bunica. M-a întrebat cum se numește plăcinta pe care am făcut-o. Păi, plăcinta sărăciei, îi zic eu în glumă. A început să se vaite că n-are timp și m-a scos din sărite. Avea pe soacră sa toată ziua pe la cozi? Copiii ei erau crescuți de o mătușă, la Predeal. Acum era „într-o situație de mare sărăcie”, zicea ea. Păi, atunci când îți intră văzduhul în frigider și mai ai două guri de hrănit, trebuie să fii inventiv. Să vezi ce rapid îți vin ideile și ce viteză ai la mers. Nu mai vorbim de acuitatea vizuală. Rădeam deunăzi cu o colegă. Inventasem un joc: pe stradă, ne uitam la o sacoașă, a celui care venea din sens opus, și trebuia să ghicim ce este în ea. Era un joc trist, dar noi scoteam partea veselă a situației. Așa ajunsesem de experte, încât și din mersul unui vânzător ne dădeam seama dacă a primit marfă sau nu. Și nici nu făceam nazuri că marfa era cumpărată din cartier, nu de la Piața Amzei.

Cu una, cu alta, i-am promis că o să-i fac sămbăta viitoare o plăcintă cu brânză, din cea cu foaie pregătită fără untură, doar cu ulei. Am învățat rețeta de la tanti Florica, femeia noastră de serviciu de la bloc. Iese o plăcintă minunată!

Veronica BECTAS

ARTICOLUL ZILEI

Muncă, odihnă, sănătate

Slănic Moldova, Complexul de odihnă și tratament al sindcatelor. Anual, peste 10.000 de cetățeni de pe tot cuprinsul țării, oameni ai muncii împreună cu familiile lor, vin aici să-și refacă forțele sau să-și îngrijească sănătatea. Stăm de vorbă cu câțiva dintre cei veniți la odihnă prin sindicat, întâlniți la clubul sau biblioteca complexului, pe aleile stațiunii, mergând către izvoare sau pur și simplu plimbându-se, respirând aerul ozonat al înălțimilor din jur. „Este pentru prima dată când venim în această stațiune și ne simțim bine – ne-a spus Valentina Culea, sosită aici împreună cu familia. Ne-am mai petrecut concediul prin sindicat și în alți ani, la Borsec, la Sinaia, la Predeal...”, lucrăm amândoi la șantierul Centralei nucleare-electrice din Cernavodă, adăugă soțul său, Samoilă Culea. Condițiile de odihnă și tratament sunt bune și avantajoase. Biletele pentru trei persoane ne-au costat în total 3.000 de lei pentru 18 zile, mai puțin decât retribuiția mea pe o lună.”

Stăm de vorbă și cu tânăra familie de muncitori Dinu Ion și Maria din Capitală, care sunt aici împreună cu cei doi copii ai lor. „Lucrez la Întreprinderea de Utilaje și Piese de Schimb din București ca strungar, iar soția este confecționeră la marea întreprindere alăturată, ICTB. Suntem aici pentru a treia oară și nu avem decât cuvinte de apreciere pentru condițiile de cazare și masă, pentru grija și competența personalului medical. Și eu și soția avem niște afecțiuni pe care le tratăm preventiv și pentru aceasta am fost mereu în vederile celor de la sindicat. La fel ca noi, orice alt om care suferă de vreo boală este trimis an de an cu bilete de tratament și recuperare în stațiunea recomandată de medici.” Muncitori, funcționari, oameni ai muncii de pe ogoare au posibilitatea prin facilitățile oferite de sindicate de a se odihni și a-și refăce forțele, de a-și trata diferite afecțiuni, mergând în stațiunile balneoclimaterice de pe întreg cuprinsul țării. „Avem o mare răspundere în privința asigurării unor condiții optime pentru odihnă, pentru păstrarea și refacerea sănătății oamenilor, ne spune tovarășul Mihai Huiiban, directorul Complexului UGSR din Slănic Moldova. Complexul nostru dispune de peste 500 de locuri pe serie și, ca și în cazul celorlalte case de odihnă ale sindicatelor, camerele sunt de câte două locuri, prevăzute fiecare cu baie, iar cantina, cabinetele medicale și sălile de tratament se află grupate în aceeași clădire.”

De condiții la fel de bune se bucură și cei care au venit aici tot prin sindicat, dar sunt cazați în hotelurile și vilele stațiunii balneoclimaterice, aparținând Oficiului Județean de Turism – Bacău. La numărul lor se adaugă cei veniți cu biletele de recuperare și tratament prin Ministerul Muncii sau prin Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție și care beneficiază astfel de un bilet de odihnă și tratament în condiții deosebite de avantajoase. „Tuturor celor circa 80.000 de oameni ai muncii sosiți anual aici

la Slănic Moldova la odihnă, ne spune directorul stațiunii, tovarășul Mihai Ghibilic, ne străduim să le oferim posibilități multiple de odihnă și tratament, de petrecere agreabilă a timpului. Zilnic se fac 10.000-11.000 mii de proceduri. Binecunoscut pentru efectele lor curative sunt și cele peste 20 de izvoare puternic mineralizate ale stațiunii și salina de la Târgu-Ocna, în apropierea căreia în urmă cu câțiva ani s-a dat în funcțiune și o bază de tratament și cazare proprie. Totodată s-a modernizat un mare număr de vile și hoteluri. Merită să amintim faptul că recent a fost dată în folosință, după o adevărată restaurare, celebra clădire a cazinoului, în care funcționează o cofetărie, un disco-bar, o sală de spectacole cu 400 de locuri, o bibliotecă și alte dotări pentru petrecerea timpului în mod agreabil și instructiv.”

Inclusiv complexul sindicatelor din stațiune a cunoscut an de an îmbunătățiri, renovări și reutilizări, astfel că în prezent, aceasta se situează la nivelul celor mai moderne complexe ale sindicatelor din țară. Deși a fost construit printre primele de acest fel, în urmă cu aproape două decenii. De fapt, așa cum bine se cunoaște, toate complexele de odihnă și tratament ale UGSR și cel de la Slănic Moldova, și cele de la Felix, Herculane, Govora, Eforie Nord, Vatra Dornei sau celelalte stațiuni, în total 17 asemenea mari și moderne unități – cu peste 26.000 de locuitori pe serie – au fost construite, practic, în totalitate, după cel de-al IX-lea Congres al partidului, alocându-se pentru construirea lor peste un miliard de lei. S-au asigurat astfel condiții tot mai bune pentru ca peste 500.000 de oameni ai muncii, dublu față de 1965, să beneficieze anual de trimerii la odihnă și tratament prin sindicat, în unitățile proprii sau în cele contractate cu Ministerul Turismului.

În toate aceste cazuri, costul biletului se acoperă în proporție de circa 20% de unitățile economice, din beneficii sau direct de la bugetul statului, ceea ce totalizează, la nivelul țării, circa 100 de milioane lei anual. Aceste reduceri sunt mult mai mari, mergând până la aproape 70% în cazul celor cu venituri mai mici, al muncitorilor fruntași, al celor suferinzi de anumite boli, precum și pentru copiii care își însoțesc părinții în stațiuni.

Dreptul la odihnă, drept inalienabil legat de dreptul la muncă, stipulat în același paragraf al Constituției, este garantat nu doar juridic, formal, ci în mod real, material. Ceea ce înseamnă, în primul rând, asigurarea locului de muncă pentru fiecare cetățean apt de a munci, acordarea concediului anual de odihnă plătit și, desigur, marile înlesniri acordate în cazul biletelor distribuite prin sindicate. Sunt fapte, sunt dovezi de necontestat ale umanismului societății noastre, ale grijii pentru felul în care trăiesc și muncesc oamenii în țara noastră, pentru menținerea și apărarea sănătății lor.

Ion Marin
Scnteio, nr. 14.610/1989

JURNAL DE EXPEDIȚIE

Expediția echipajului Montana IV, la final

Ora 7:00. Ne-am sculat. Ne spălăm, facem o scurtă înviorare și apoi mâncăm. La ora 9:00 participăm la încheierea festivă a taberei. Ni se înmânează insigne. Este o zi minunată, așa cum nu au fost multe în timpul expediției. Tricolorul este coborât de pe catarg. Cădrul este împunător.

Ora 10:00. Predăm materialele. E un dute vino care nu se mai termină. Ne-am pregătit rucsacurile, am strâns corturile. Ne pregătim pentru ultimul act al acestei pieșe: despărțirea. Il hrănim pe Bobiță cu

lapte și îi dăm și zahăr. Îl rugăm pe pădurar să aibă grijă de el. Ne luăm rămas bun de la munți, de la oameni.

La ora 12:30 avem autobuzul spre Vatra Dornei. Plecăm la fel cum am venit, împreună cu echipajul de la Pătrăuți. Coborâm la Vatra Dornei și ne îndreptăm spre gară. Am impresia că avem mai multe bagaje ca la început. Nu, este doar o iluzie.

Scoatem bilete. Avem tren la ora 14:00. Timpul trece greu și suntem nerăbdători. Sosește în sfârșit trenul. Urcăm și ne

ocupăm locurile. Și acum veselia continuă. Ne oprim în Suceava și schimbăm trenul.

La ora 19:00 și câteva minute ajungem la Verești. Ne simțim cu toții emoționați. La gară ne întâmpină părinții, o parte din colegi.

Ne îndreptăm spre casă convinși că nu vom uita niciodată aceste zile minunate când am învățat să devenim mai uniți și tot mai cutezători. Cronicar Roșu Simona

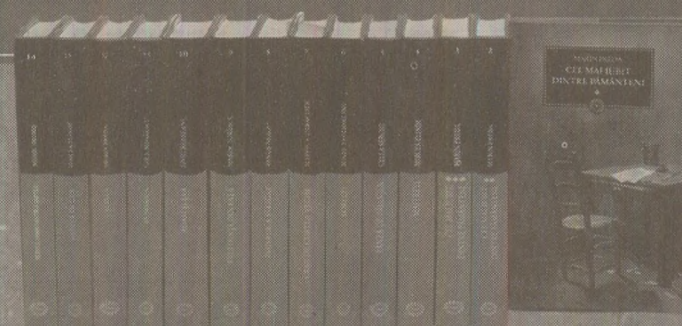
Jurnalul expediției
Montana IV, 1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL**

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

10,9
LEI

Cartile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

Marian Bondrea a mizat pe jucătorii tineri

După ce a pierdut în tur în Ștefan cel Mare, scor 0-6, formația din Sconicești s-a revansat în retur, 1-0, și a trimis titlul Stelei FOTO: Revista SPORT

Formația FC Olt, susținută din umbră de o parte a clanului Ceașescu, abia se salvase de la retrogradare cu un sezon în urmă, reușind să prindă în ultima etapă locul 15. La începutul campionatului 1988-1989, la echipă a fost adus antrenorul Marian Bondrea, la acea vreme un tehnician tânăr care a mizat tot pe tinerete. Doi dintre cei mai buni jucători, portarul Gherasim și atacantul Pena, părăsiseră echipa înainte de start, însă au revenit în retur. Între timp, Bondrea, ajutat de

„secundul” Constantin Cârstea, a mizat pe fotbalști tineri, dintre care s-au remarcat ulterior Gică Mihali sau Dorinel Munteanu, ambii viitori internaționali din „Generația de Aur”. Pe filiera Steaua, „echipa mamă” în acele vremuri, au fost aduși portarul Stângaci, Ciresăș, Ruse, Pistol și Minea I, iar emoțiile retrogradării au trecut. Formația din Scornicești, comuna unde s-a născut Nicolae Ceașescu, a visat să ajungă cât mai sus, în Europa, însă locurile de Cupa UEFA erau amanetate de Victoria și

Flacăra Moreni. În aceste condiții, oțenii au stat liniștiți la jumătatea clasamentului, însă și-au făcut datoria față de Steaua, prin victoria obținută pe teren propriu, 1-0 cu Dinamo, gol Pena, înfrângerea marii rivale ducând titlul în Ghencea. „Îmi aduc perfect aminte de acel meci, am jucat pe o primă imensă pentru acele vremuri. Dinamo a venit cu influența ei, dar Steaua avea mai multă putere. Dacă pierdeam, nu se întâmpla nimic, însă jucătorii care știau că joacă pe o grămadă de bani au tras tare. Nici

Dinamo nu a prins o zi bună, Pena a dat un gol, și s-a terminat 1-0. Eu eram la început atunci. După meci, toată conducerea județului ne-a felicitat, iar banii promiși, repet, foarte mulți, i-am primit după câteva zile”, și-a amintit Marian Bondrea. Un alt fotbalist important pentru FC Olt în acel sezon a fost Iordan Eftimie, jucătorul cu cea mai mare experiență din lot, iar revelația s-a numit atacantul Șuvagău, transferat de la Gloria Bistrița, din Divizia B, unde fusese golgeterul echipei. Cel mai bun marcator a fost veteranul Viorel Turcu, opt reușite, iar fostul stelist, Pistol, a bifat cel mai

mare număr de prezențe, 34, fiind folosit în toate partidele din campionat. Pentru formația din Scornicești, prima parte a sezonului 1989-1990 avea să fie ultima pe prima scenă, echipa fiind retrogradată după evenimentele din decembrie, ulterior pierzându-se în eșaloanele inferioare. De asemenea, stadionul din Scornicești, unul peste nivelul multor arene în acel moment, cu 14.000 de locuri, toate pe scaune, a ajuns în paragină. De altfel, numărul locurilor din tribună depășea pe cel al populației comunei.

Daniel STAN

Linia de clasament

8. FC Olt 34 12 8 14 38-47 32p
Puncte realizate pe teren propriu: 25 (a pierdut câte 2 puncte cu Steaua și Victoria, câte 1p la FC Bihor, Sportul Studențesc, „U” Craiova, Flacăra Moreși și FCM Brașov)

Puncte obținute în deplasare: 7 (câte 2 puncte la „U” Cluj-Napoca și Corvinul, câte 1 p la Victoria, Oțelul Galați și FC Argeș)

Golgeterii echipei: Turcu – 8 goluri (1 din 11 metri), Eftimie – 5 (1 din 11 metri), Șuvagău, Pena (1 din 11 metri), Ruse (3 din 11 metri), câte 4, Pistol – 3, D. Munteanu, V. Popa, Dudan – câte 2, M. Popescu, S. Moraru, Minea I, Tulba – câte 1.

Jucători folosiți: 25; Pistol – 34 de meciuri, Ruse – 32, Mihali, D. Munteanu, Eftimie – câte 31, Turcu – 27, Dudan, V. Popa – câte 21, Ad. Georgescu – 19, Stângaci, Pena – câte 16, S. Moraru, Șuvagău – câte 15, M. Popescu, Ciresăș – câte 14, C. Gheorghe, M. Ene, Gherasim – câte 13, Minea I, Ov. Ciobanu, Craiu, Tulba – câte 11, Bogdaniuc – 10, S. Ciurea – 7, A. Popescu – 3.

Media notelor echipei: 6,19

Media notelor jucătorilor (pe baza a minimum 22 de jocuri): 1. Eftimie 6,74, 2. Pistol 6,39, 3. D. Munteanu 6,38

Cartonașe galbene: 41 (15 suspendări) – 17 jucători (cele mai multe Mihali – 6)

Cartonașe roșii: D. Munteanu (în etapa a XX-a)

A beneficiat de 9 lovituiri de la 11 metri: 6 transformate (Ruse 3, Turcu, Eftimie, Pena – câte 1), 3 ratate (Eftimie, Mihali, Turcu); a fost sancționată cu 10 penalty-uri (9 transformate, unul ratat).

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Golul de pe hartă — Țara paradox

Brian Beedham scria în The Economist (US) din 12 august 1989 despre situația imperturbabilă a României în comparație cu evoluția spre democrație a țărilor din jur.

„Dacă ar exista un model prestabilit după care se desfășoară recentele evenimente din Europa de Est, România s-ar situa în afara lui. Nimic din ceea ce se petrece în România nu este influențat de ceea ce se întâmplă regiune; și din fericire, nici vice-versa.

România combină absurdul de la vârf – cultul conducătorului, politica gesturilor mărețe – cu sumbra resemnare de la bază: o opinie publică care în ultimii 12 ani a făcut să se audă numai două proteste, în valea Jiului și în Brașov. Principala preocupare a partidului comunist pare a fi succesiunea Elenei Ceașescu la conducerea țării, deținută în prezent de soțul său, Nicolae Ceașescu, în vârstă de 71 de ani.

La 39 de ani de la moartea lui George Orwell, se pare că cei doi soți au convingerea sinceră că viața a 23 de milioane de oameni poate fi „sistemată”, concentrând mai mult de jumătate din populația

rurală a României din 13.000 de sate, în 558 de centre agro-industriale și 2.200 de centre comunale.

Asemănarea cea mai apropiată este cea de șahul Iranului. Un alt paradox. Pentru șahul României viitorul arată suficient de bine. În timp ce economiile țărilor vecine sunt în declin, cea din țara sa merge pe o pantă ascendentă.

Aceasta pentru că în luna aprilie, președintele Ceașescu a anunțat că România și-a achitat întreaga datorie externă, caz unic între țările care au făcut împrumuturi serioase în anii '70. Dar a fost vorba și de o mică minciună, aproximativ 1 miliard de dolari, din totalul de 10, rămânând să fie plătiți. Totuși, o țară fără de direcție a reușit să fie ghidată spre durerosul țel, anunțat acum șapte ani, de către un lider care este frecvent descris ca fiind imprezvizibil. Ceașescu este un om extrem de încăpățânat, indiferent de context, el aruncându-se cu capul înainte pentru a-și îndeplini obiectivele stabilite.

Datoria fiind plătită, Ceașescu ar trebui să aibă acum pentru cheltuieli un surplus anual de două miliarde de

dolari, jumătate din echivalentul importurilor României din ultimii ani. Ar fi minunat să putem crede că în sfârșit românii obișnuiți vor fi răsplătiți pentru lipsurile îndurate în numele exporturilor masive. Pentru a achita datoria, Ceașescu a vândut în străinătate aproape tot ce se putea vinde. Populația din România are acum cea mai strictă schemă de raționalizare a hranei din Europa de Est, descurcându-se cu doar câteva ore de electricitate pe zi și înregistrând cea mai mare rată de mortalitate infantilă din pe continent. Oamenii au nevoie de o relaxare a regimului, dar probabil că nu o vor căpăta.

Cunoscându-l pe Ceașescu, acesta va cheltui banii pe cele două mari obiective pe care le-a fixat acum 20 de ani – planul stalinist de expansiune industrială (în urma căruia România s-a devinut o „țară avansată până în anul 2000”) și planul de „sistemare”. Mare păcat, pentru că banii cheltuiți aici vor fi bani irosiți.

În industrie, gusturile lui Ceașescu se învârt în zona proiectelor megalomane care nu mai sunt la modă din anii '70 și de pe urma cărora nu prea

va avea ce profit să scoată. Iar programul de sistematizare ar putea chiar să facă economia României și mai puțin performantă decât este în prezent.

Acolo unde se demolează satele, terenul va fi cultivabil. Dar va costa mai mult ca forța de muncă să fie adusă la aceste terenuri, deoarece populația care locuia în micile localități răspândite pe zone, va fi acum concentrată în câteva orașe mari. Ceașescu se va confrunta cu mari cheltuieli ori pentru transport și infrastructură, ori pentru automatizarea agriculturii care să înlocuiască munca manuală. Primul efect va fi scăderea producției de alimente, pentru că țăranii trimiși să locuiască în blocurile de patru etaje din centrelor agro-industriale nu vor mai fi motivați să treacă de la terenurile din jurul fostelor lor gospodării.

Este trist faptul că Ceașescu încă poate să își permită să ignore ineficiența și duritatea politicilor sale. Aproape 30 de membri ai familiei prezidențiale se află în funcții înalte, Elena și fiul lor, Nicu, fiind membri ai „biroului permanent”, format din șapte persoane. Poate cu excepția

RDG-ului, Securitatea din România are cei mai versați agenți din Europa de Est. Cel mai important semn de disidență, pe care Securitatea l-a lăsat să iasă la suprafață este scrisoarea trimisă lui Ceașescu de către șase foști demnitari comunisti, în care aceștia fac apel la mai multă dezbateri în cadrul partidului. Cei șase se află acum sub arest la domiciliu, în situația lor fiind și alte 200 de persoane. Țara pare a fi sub control. În comparație, Cehoslovacia cu a sa Carta 77 și Germania de Est cu vocalii săi pastori protestanți para fi în pragul anarhiei. Ceașescu va rămâne la putere până la sfârșitul vieții (iar sănătatea sa este solidă), în cazul mârșii sale, probabil că soția sa Elena va prelua puterea, asta dacă nu va interveni o coaliție între membrii partidului, armată și securitate care să o oprească. Dacă asta se întâmplă, coaliția va fi la fel de revoluționară și liberală ca regimul Brejnev din Rusia. Dacă Hannah Arendt ar trăi acum în România, ar spune că ea ne-a avertizat.

anunțuri

DIVERSE

Frigidere repară tehnician autorizat.

Offerim pensiuene completă unei intelectuale încadrate.

Dosar nr. 458/1989. Numitul Stăicu Adrian, cu domiciliul necunoscut, este chemat la Judecătoria Sectorului 5 în ziua de 15 august 1989, ora 11:00, în proces de divorț cu Stăicu Smaranda. În caz de neaprezentare, se judecă în lipsă.

Tapetier autorizat execută la domiciliu clienților recomandări, studii, saltele, scaune.

Citația nr. 1099/1988. Numitul Sbircea Răducan, cu domiciliul necunoscut, este chemat în ziua de 25 august, ora 9:00, la Notariatul Sectorului 6 pentru dezbaterile succesorale a fiului său defunct, Sbircea Petre.

Dosar nr. 2156/1989. Numitul Colciu Gheorghe, cu ultimul domiciliu în Str. Verdi 1, este chemat în ziua de

17 august la Judecătoria Sectorului 5 în proces cu Delea Alexandru. În caz de neaprezentare, se judecă în lipsă.

CUMPĂRĂRI

Cumpăr urgent cutie viteze Renault 12 hidramată, completă cu sector și pedalier. În perfectă stare de funcționare.

Instalație antenă deosebită tv eventual părți componente.

Cumpăr apartament 3 camere 1, sport, de comandat, bloc mic cămină, parchet, boxă, zonă liniștită.

VÂNZĂRI

Dacia 1310, 16.000 km, oglindă venețiană, alte oglinzi, bibliotecă Dana, rafturi, canapea salon cu fotolii, dormitor, comode, scaune stil, birouaș, masă pliantă, mobilă bucatărie, aragaz Automatica, congelator, aspirator, aparat protecție, ecran, radio, televizor, lămpi,

vremea

În țară, vremea s-a încălzit ușor, iar cerul a fost variabil cu înnoări mai accentuate după-amiaza, când, pe alocuri, s-au semnalat ploii sub formă de averse, însoțite de descărcări electrice, cu o frecvență mai mare în sud.

vestul țării, la deal și la munte. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura maximă a fost cuprinsă între 26 și 32 de grade, iar minima, nocturnă, între 10 și 20 de grade.

În București, vremea s-a încălzit

ușor, iar cerul a fost variabil, favorabil ploii sub formă de averse. Vântul a suflat slab. Temperatura maximă a fost cuprinsă între 30 și 32 de grade, iar minima, nocturnă, între 17 și 19 grade.

tv 12 august 1989

13:00 Telex

13:05 La sfârșit de săptămână
La treisprezece și cinc... Prefața emisiunii

Ansamblul folcloric „Călușul” din Scornicești

Vacanță în Munții Apuseni. Reportaj de Mădălina Tudor

O muză... pentru timpul liber

Desene animate

Capodopere muzicale

Rubrică de Luminița Constantinescu. Din Fonofilmoteca de aur

Teleport

„Autograf pe portativ: Adrian

Daminescu

Redactorii ediției: Marin Traian, Ana Potra

14:45 Săptămâna politică

15:00 Închiderea programului

19:00 Telegazetă

În întâmpinarea marii noastre sărbători naționale

19:20 Sub tricolor, sub roșu steag

Versuri patriotice, revoluționare

Redactor Mihaela Macovei

Regia artistică Silviu Jicman

19:30 Teletenciclopedia

Redactori: Cornelia Rădulescu, Ioan Ionel

19:55 Floarea din grădina

Emisiune-concurs de muzică populară. Etapa a II-a

Prezintă Ioan Simion Pop

Regia artistică Anca Sandu

Realizator Marioara Murărescu

20:55 Film artistic

Emigrantul

Producție a studiourilor mexicane

Cu: Domingo Ambriza, Trinidad Silva, Linda Gillin, Ned Beatty, Jerry Hardin, Julius Harris

Regia Robert M. Young

22:20 Telegazetă

22:30 Închiderea programului

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

SCRISORI ÎNTÂRZIIATE

Într-o perioadă când se stabilesc aproape zilnic recorduri în rapiditatea transmiterii informației, iată că pot apărea și alte „recorduri”, evident nedorite, în același domeniu. Dovadă acest plic pe care vi-l remit și care atestă că, într-un interval de 10 zile, respectiva trimitere poștală (expediată din localitatea Giarmata, jud. Timiș, la 14.03.1989, de Vasile Donos) a „reușit” să parcurgă aproximativ 600 de kilometri până la destinație, unde a ajuns la 24.03.1989, deci cu o viteză medie de 60 km/zi. Pe vremea lui Cuza, aproximativ aceeași distanță era parcursă cu poștalionul în doar cinci zile!... Cum misiva n-a întârziat nici la oficiul de expediere Giarmata și nici la oficiul de distribuție din București, poate reușesc tovarășii de la Direcția generală a poștei din MTTC să lămurească misterul acestui original record. Semează: Dr. geolog Iuri Donos, București, Str. Dumitru Petrescu nr. 65, tel.: 82.71.70.

Reținem din răspunsul trimis lui Gheorghe Dincă de Oficiul județean de turism Harghita că pentru lipsa de solitudine a administratorului Hotelului „Ciucaș”, pentru tracasarea petentului în timpul concediului său de odihnă, conducerea IBC Băile Tușnad l-a sancționat pe Eugen Zolde, administratorul hotelului, cu retragerea unei gradății pe o perioadă de trei luni. Totodată, cazul a fost prelucrat cu ceilalți administratori din stațiune pentru a preîntâmpina în viitor repetarea unor astfel de abateri.

Mihai Merișanu
Flacăra, nr. 28/1989
Procuratura Generală a RSR, către Dumitru Bocan din Fetești, Str. Depoului nr. 41, județul Ialomița: prin reexaminarea cauzei – trecerea fără temei legal în proprietatea statului a unui imobil, situat în orașul Fetești, din proprietatea semnatarului – s-a declarat recurs extraordinar. Desarul a fost trimis la Tribunalul Suprem.

Dumitru Gavrilă din București ne-a solicitat sprijinul în numele tatălui său, Marin Gavrilă, din comuna Chirnoși, satul Căscioarele, pentru ca acesta să fie pensionat. Iată răspunsul Consiliului popular al județului Călărași: „Dosarul de pensionare al tatălui petentului, așa cum a rezultat din verificări, urmează, conform programării, să fie deus la Direcția pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale Călărași între 1-15 august a.c., cu propunere de pensionare începând cu 1 septembrie 1989”.

„Nimic nu este „mai plăcut” dimineața ca „ora exactă” să-ți fie dată nu de un ceasornic, ci de personalul co-fetăriei «ABC». Toți cei care locuim în blocurile din preajma acestei unități de trez grătare plasate la intrarea co-fetăriei. Să nu vă imaginați că sunt lăsate să cadă de la o înălțime ametoare, nu, ci de la una suficientă ca să-ți strunești bine nervii și, eventual, să numeri până la trei. Sesizată, conducerea ICSM Cămpina a „calmat” pentru o vreme zgomotul, ca după aceea să reintrăm în... program

normal de deșteptare. (Ion Matei, Str. 23 August nr. 32, Cămpina, județul Prahova).

„Din 1985, de când am cumpărat cele două mașini de spălat Alba Lux 9 și 10, au funcționat fără reproș. Cu timpul însă, capacele și rama de susținere au ruginit și ar trebui înlocuite. Cu tot zelul meu de a le căuta în magazinele de specialitate, nu le-am găsit, ar fi bine ca întreprinderea să livreze și asemenea piese, pentru a nu fi nevoiți să schimbăm mașina pentru un accesoriu.” Propunerea vine din partea lui Marin Gheorghe din Craiova, Calea București, bl. E4, sc. 2, ap. 19. Subscriem la ea.

Două rezolvări favorabile din partea Ministerului Sănătății – Direcția farmaceutică și a aparatului medical. Maricică Vulpe din comuna Salcea, județul Suceava, Farmacia Salcea îi pune la dispoziție două fiole Diprophos contra cost și în baza prescripției medicale. Teodora Popa, din Iași, poate ridica de la Farmacia 43 contra cost produsul Ketotifen.

Întreprinderea județeană de gospodărie comunală și locativă Brăila confirmă că cele sesizate de Asociația de locatari nr. 20, bloc B2, Viziru III, privind nefuncționarea ascensorului de la scara 2, din cauza arderii electromotorului, sunt reale. Dificultățile întâmpinate de rebobinarea electromotorului vor fi eliminate, i se promite. Le comunicăm această veste bună.

Comisiile județene de expertiză și de pensii v-au analizat situația și, față de stadiul evolutiv al afecțiunilor de care suferiți, v-au încadrat, prin Decizia medicală nr. 899, în categoria pensionarilor de invaliditate „nevizuibile”. Ministerul Muncii adresează acest răspuns lui Wilhelm Swartz din comuna Criț, județul Brașov.

„Verificând cele relatate de Dimitrie Oncu din comuna Seitin, în scrisoarea adresată redacției, se confirmă faptul că unitatea unde ați activat – CAP Seitin – nu v-a achitat toate certificatele medicale anterioare pensionării. CAP-ului Seitin i s-a alocat plafonul necesar plății acestor certificate pentru luna iulie a.c.”. Răspunde DPMOS Arad.

Eugenia Drăgăescu din comuna Ostrov ne-a solicitat sprijinul pentru a i se acorda ajutorul de stat cuvenit copiilor minori. S-a adresat Consiliului popular al județului Tulcea, cercetând cazul, ne confirmă că petenta are 56 de ani, este căsătorită și mamă a șase copii. La data intrării în vigoare a Decretului nr. 410/1985, suse-numita avea, într-adevăr, în îngrijirea sa trei copii minori. S-a adresat Consiliului popular al comunei Ostrov pentru primirea ajutorului abia în luna martie 1986, fără să depună toate documentele necesare. S-au luat măsuri pentru completarea dosarului, care s-a înaintat Comitetului executiv al Consiliului popular județean, în vederea emiterii deciziei, conform căreia, în iulie, va primi drepturile ce i se cuvin.

Maria Bogdan-Radu
Flacăra, nr. 29/1989

amintiri

